

Nesim BABAHANOĞLU

Yeşilyurt Kaymakamı

'Masum'

G ünümüz dünyasının ruh ve kök değerlerinden koparılan insanımızın sebep olduğu onlarca istismarlardan biri ailelerde yaşanan geçimsizlikler sonucu yaşanan aile parçalanmalarıdır.

Özellikle evlendikten sonra kardeşleriyle çaresiz bırakılan ailelerden biriydi Masumunki... Böyle bir olayı küçük dünyasını oluşturan babası, annesi, dedesi, anneannesi ve kardeşleriyle yaşayacağını nerden bilebilirdi. Tıpkı diğer akranlarının, Abdurrahman'ın, Ayşe'nin ve Abdüsselam'ın yaşadıklarının benzeriydi hikâyeleri... Bu şekil hikâyeler özellikle çevrede yaygındı ancak tüm ülkemizde de var olduğu yapılan açıklamalar ve paylaşılan istatistiklerle gündeme geliyor ve bu durum herkesi yeniden aile mefhumumuzun önemine götürüyor oluşan sonuçlar üzerinde kara kara düşündürüyordu. Çünkü aile sıcaklığını hiçbir maddi değer karşılamaya yetmiyordu. Dede ve nenelerin kültürümüz ve değerlerimizi torunlara aktardığı geleneksel aile yapımız gittikçe bozulmakta idi. İnanç ve kültür değerlerini yeni nesillere taşıyan bu çınarların sedaları ailelerde artık duyulmaz olmuştu. Bundan daha vahimi de artan boşanma oranları ve istismarlar masum yavruları ailelerinden ebeveyn sevgi ve

şefkatinden koparmak durumunda bırakıyordu. Bu durumda devletimiz devreye girip tüm gücünü seferber etse de bu gayretler yine de aile şefkati, anne-baba sevgisinin yerini tutmuyordu. Yurtlarda ve evlerde sağlanan onca imkanlara rağmen çocukların hep bir yanında boşluk kalıyor ve oluşan bu sevgi açığını kapatamıyordu. Bunu değiştirmek ve masumlara bir nebze sıcak yuva ve ebeveyn sevgisi tattırmak amacıyla özellikle son yıllarda birçok projeler yapılıyor ve bu derde derman olunmaya çalışılıyordu; Sevgi Evleri, Gönül Elçileri, Korucu Aile...

İşte Masum da bu yaşanan bu hikâyelerden birinin mağdur kahramanıydı. Anne ve babasının ayrılık acısını yaşamış binlerce çocuktan biriydi Masum... Suçsuz günahsız. Aslında modern dünyanın etkisiyle milletimizin mukaddes aile değerlerine sırt çeviren insanının günümüzde binlerce masuma reva gördüğü acı hikâyelerden sadece bir tanesiydi yaşanan...

Diyarbakır'ın küçük, sıradan bir köyü idi burası... Üzümlü pestili, dutu, pekmezi meşhurdur bu köyün... Köylerinin arazisi azdı ve köyün sarp bir coğrafyası vardı. Bu nedenle geçim sıkıntısı ve ekmeğini kazanma telaşı

diğer köylerde ve her yerde olduğu gibi onlar için önemli bir meseleydi. Ancak onların mücadelesi biraz daha fazla olmalıydı. Zaman zaman yaşanan terör ve iç düşmanlıklar da aileleri kara kara düşündürüyordu. Bu uğurda nice gurbetler, göçler ve bunun sonunda çekilen acıları vardı. Gelincik Dağı Efsanesinde olduğu gibi ekmeğe verilen değer farkındaydılar bu dağ köyün sakinleri... Hani düşün alayı ekmeğe saygısızlık ettikleri için Yaradan tarafından hareket halinde yoluna devam ederken taş kesilmişti ya... İşte ekme davası bu kadar önemli idi, emeğe-ekmeğe saygı da çok önemliydi ve insan ekmeğinin peşinde koşmalıydı. Her şeye rağmen emeğe ve ekmeğe de nankörlük etmemeli ve ona karşı ihanet içinde olunmamalıydı. Ancak insanoğlunun mazisi ekmeğe, emeğe ihanet ve masumlara reva görülen acı olaylarla doluydu.

Bütün bu karmaşık düşünceler içinde bu küçük köyden umuda yolculuk başlar. Bu yolculuk yıllardır kadim Anadolu topraklarında yaşanan el diyarlarına yapılan yolculuklardan biridir. Daha iyi şartlarda yaşamak ve 'ekmek'lerini kazanmak amacıyla küçük bir dağ köyünden küçük bir aile hasrete doğru yolculuk etmek üzere metropol yollarına düşer. Bu

küçük aile at bakıcılığı ve at seyisliği yaparak genellikle geçimlerini sağlamaya çalışırlar öncelikle. Daha önce bu köyden göçen köylüleri gibi... Bunun yanında köylerinde yetişen kaliteli dutları toplar kurutur at sahiplerine satar ve gelirlerini arttırmaya çalışırlardı. İşte Masum ve kardeşlerinin hikâyesi de böyle başlayacaktı.

Zalim metropollerin ve zamanın acımasız kurallarıyla karşılaşana kadar ailenin güzel plan ve hayalleri vardı... Zaman ilerledikçe aile, zamanın ve metropolün kendi küçük çocuklarına koyacakları isim kadar günahsız olmadığını öğrenecekti. Belki de buna kendileri neden olacaktı. Bu çocuklar büyüklerin ne kadar zalim olacağını, olabileceğini, istismarlarını öğrenecekti böylece, günahsızlıklarına rağmen...

Ancak toplumda yaşanan aile facaları nedeniyle oluşan derinler çoktu ve çeşitliydi. Evlenip çoluk çocuk sahibi olan erkeklerin yurtdışına gittikten sonra ya da büyük metropollere göçtükten sonra eşini ve o güzelim çocuklarını arkada bırakıp ve bir daha arayıp sormuyorlardı. Bir kısım aileler ise eş ve çocuklarıyla göçüyor sahip çıkamadığından ya da terk ettiğinden bu çocuklar ve eşler ortada kalıyordu. Bazılarında ise özellikle bazı bölgelerimizde yaşanan yaygın uyuşturucu ticareti, terör ve diğer suçlar nedeniyle babalar hapisanelere düşüyor eş ve çocuklar mağdur oluyordu. İşte bu durumda bu aile ve çocuklara ülkemizin en ücra köşelerinde görev yapan Mülki İdare Amirleri vasıtasıyla devletin şefkat elleri uzanıyor, ebeveynlerinin ne yaptıklarına ve ne suç işlediklerine bakılmaksızın bu masum yavruların başı okşanıyor, ihtiyaçları karşılanmaya çalışılıyordu. Ayrıca parçalanmış olan aileler ve çocukları Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığının imkanlarının yanında il ve ilçelerde kurulu Sosyal Yardımlaşma ve Da-

yanışma Vakıflarının imkanlarıyla da bakılıyor ve eksikleri giderilmeye çalışılıyordu. Bu aileler sosyal yardımlaşma vakıflarının önemli bir yükünü oluştuyordu.

İşte bu küçük Anadolu ailesinin hikâyesi de yukarıda anlatılan durumlardan biriydi. Anne babaları köyden büyük metropole göçüp daha iyi bir gelir ve çocuklarını daha iyi bir eğitimle geleceğe hazırlamak için başlamıştı yolculukları hâlbuki... Ancak ilk yıllarda iyi giden işler daha sonra zora girmiş artık ailede kişi sayısı arttıkça geçimleri de zorlaşmıştı. Bütün bunlarla beraber anne babaları yanındaydı ya bu da onlara yeterdi. Ancak bu durum daha sonra değişecek anne ve babaları ayrılacak, baba çocuklarını ve eşini terk edecekti. Tutunacak dalı kalmayınca anne, memleketindeki yaşlı anne babasının yanına dönmeye karar verecekti. Masumun büyük kardeşlerin okulları yarıda kalacak, kendisinin büyükşehirde başlayacağı okul ve okulla ilgili kurduğu hayalleri de böylece yarıda kalacaktı. Ancak yaşlı dedelerinin de ne kimsesi ne de yeterince ekonomik gücü vardı. Köydeki evleri yıkılmış iki yaşlı küçük tarlalarının içinde köylü yardımlarıyla yaptıkları küçük kulübede yaşıyorlardı. Bu küçük kulübenin nüfusu böylece altıya yükselecekti. Yerleşilen yer ana yollara çok uzaktı ve okula giden iki çocuğun ve okula gidecek olan Masumun eğitime ve kalacak küçük de olsa rahat edebilecekleri bir yuvaya ihtiyaçları vardı.

Tüm bunları düşünürken annenin aklına kimsesizlerin kimsesi devletimizin taşradaki şefkatli eli olan Sosyal Yardımlaşma Vakfı ve bu şefkati müşahhaslaştıranlardan Kaymakamlığa uğraması gerektiği aklına gelecekti. Gözyaşları içinde hikâyesini anlattıktan sonra gidecek bir yerinin, kimse-sinin olmadığını ve devlete emanet olduklarını anlatacaktı.

Masumun yüzü gülsün diye inşaat işleri yapanlarla yapılan görüşmeler neticesinde Masumun anne ve kardeşlerine iki oda bir salon ve diğer bölümleriyle beraber bir ev yapılacak ve ayrıca okula kayıtları yapılarak taşınmalı eğitim kapsamına alınacaklardı. Bu olay vesilesiyle 'Gülen Yüzler'in atması masumların gülücüklerinin çoğalması için hızlıca bir ilçe taraması yapılacak ve iki yıl içinde Sosyal Yardımlar Genel Müdürlüğü ve ilçe vakfı imkânlarıyla 30 ailenin evi yıktırılıp yeniden, yaklaşık 100 ailenin de evi onarılarak oturulabilir hale getirilecekti.

Bir gün gözyaşları içinde makama gelen bu küçük Masumun annesinin gülen gözlerle makamın girişinde yapımda emeği geçen vakıf müdürü ve çalışanlarıyla beklediği görülünce manen büyük bir mutluluk duyulacak ve daveti kabul edilecekti. Anahar teslimi için gidilirken köy ana yolundan tarla yollarına sapılıp dere kenarına, küçük kulübenin olduğu mahalde güzel ve küçük bir evle karşılaşılacaktı. İlçe mütevelli heyetiyle yapılan ziyaret sırasında başta Masum olmak üzere kardeşlerinin sevinçli görülmeye değerdi. Yeni evlerinin duvarlarına yaslanmış adeta evlerini kucaklar vaziyette gülen gözlerle heyeti karşılamaları gelenlerin hepsini duygulandırmıştı. Annenin sağa sola koşuşturup dua dua minder araması ayrıca yaşanmaya değerdi. Yaşları seksenlere dayanmış piri fani olan iki yaşlının küçük kulübelerinde ne varsa hepsini heyete ikram etmek üzere getirme gayretleri herkesin dikkatinden kaçmamıştı. Tek araçları olan yaşlı merkepleriyle küçük bahçeden topladığı taze üzümler, pestiller, kurutulmuş dutlar ve ayranlar... Bundan daha öte onların bizlere ve şahsımızda devletimize yaptıkları dualar bize yeniden yaşama ve insanımıza hizmet etme aşkı aşılıyordu: 'Allah şımara devletra razı bo'(Allah devletimizden ve sizden razı olsun).